

Geënte Momenten

Bohyeon Hwang

De kleine schilderijen in deze serie tonen het samengaan van figuratieve vormen en abstracte kleurvlakken. Bohyeon hoopt dat de referentiële aard van het concrete en de verbeelding van het abstracte naast elkaar zullen bestaan. Hierdoor wordt een plek onthuld waar vrije verbeelding en gebeurtenissen plaatsvinden binnen het bewustzijn, met een tijdsverschil tussen ontastbare en specifieke fysieke eigenschappen. Het kleurvlak dat wordt geprojecteerd vanuit het licht dat van buiten het scherm komt, is dubbelzinnig in termen van zijn afstand tot het scherm, evenals zijn uiterlijk en substantie. De objecten op het scherm, verlicht door het geprojecteerde licht, ontmoeten de kleurrijke figuren buiten het scherm. Onbekend met elkaar, niet in staat hun identiteiten te bepalen en gehuld in mysterie, bestaan de twee objecten harmonieus naast elkaar binnen het scherm. Zij combineert het huidige moment van het object dat voor de ogen wordt weergegeven met de toekomstige tijd waarin het virtuele kleurvlak, nog niet onthuld op het scherm, zal worden herkend als een tastbaar object.

In de tentoonstelling begint Bohyeons project met de vraag welk alternatief of esthetisch gevoel schilderkundige beelden zouden moeten hebben als reactie op de situatie waarin de moderne samenleving objecten al instrumentaliseert en ze ziet met reïficatie in het digitale tijdperk en het kapitalistische tijdperk. Voor haar is schilderen een onderzoeksmethode als een veld waar de hiërarchie van subjecten en objecten kan worden omgekeerd. Bohyeon verkent de toekomst van symbiotische co-existentie met objecten, met de overtuiging dat objecten niet kunnen worden gereduceerd tot mensgerichte perceptie, relaties en gebruik.

Groeiende Afbeeldingen op Gekapte Oppervlakken van Bomen

Bohyeon Hwang

Bohyeon richt zich op de relatie tussen objecten en gebruikers door middel van schilderijen die ruimte creëren op het scherm. In tegenstelling tot de conventionele opvatting dat de eigenschappen van objecten passief zijn, besteedt ze nu aandacht aan de manieren waarop objecten een blijvende impact kunnen hebben buiten het menselijke leven en mogelijk menselijke activiteit kunnen beperken. Ze streeft ernaar de realiteit van het bestaan van objecten uit te drukken via schilderijen, waarbij ze vooral benadrukt dat objecten het vermogen hebben om zintuiglijke waarneming op te roepen. Ze heeft de textuur van objecten weergegeven met kleine penseelstreken. In haar werk nemen objecten actief ruimte in of verschijnen ze gelijkmatig verdeeld in vergelijkbare maten, ongeacht volume of gewicht.

In deze tentoonstelling liet Bohyeon zich inspireren door de historische kenmerken van DE PROEF en de gekapte boomsecties in de tuin om schilderijen te presenteren die verschillende objecten combineren met onzichtbare elementen, waarbij abstracte en concrete elementen worden vermengd. 'Two Arms Severed in Spring,' een representatief werk van het sublieme, is een schilderij van 200x500 cm dat op zichzelf opvalt vanaf de vloer. Bij het bedenken van dit werk ontdekte ze dat boomtakken worden gekapt voor menselijk gemak, boomonderhoud of voor de gezonde groei van nieuwe takken in de toekomst. Bij het bekijken van de dwarsdoorsnede van de boom ontdekte ze dat mensen die ingrijpen in natuurlijke omgevingen en de bomen die daardoor worden beïnvloed op een bizarre manier symbiotisch naast elkaar bestaan. Ze kleurde de gekapte boomsecties helder in en drukte ze uit als betoverende cirkels waar de innerlijke schoonheid van de boom straalt. Ze hoopt dat deze gekapte secties kunnen dienen als portalen voor het vrijelijk voorstellen hoe de boom groeit en welke andere elementen in de toekomst geïntegreerd kunnen worden, waar het onderscheid tussen kunstmatig en natuurlijk niet langer mogelijk is.

Digitaal Ecosysteem

Anna Musikhina

In dit werk wendt de kunstenaar zich tot de digitale wereld, die door mensen is gecreëerd, maar ook een eigen leven heeft, onzichtbaar en oncontroleerbaar. In een poging de aard van de digitale wereld te begrijpen, bevind je je in een digitaal ecosysteem verweven met drie niveaus van zijn ontwikkeling.

Er is een anonieme, naamloze Wereld binnenin, onverschillig voor ons als mens, ondanks al onze inspanningen om deze wereld te veranderen, vorm te geven, te verbeteren en zelfs te redden. Deze onverschilligheid komt voort uit het gebrek aan digitale wijsheid in ons leven, en we blijven achter met leegte en teleurstelling. De Wereld voor ons impliceert niet alleen een mensgerichte manier van zijn, maar wijst ook op een vage sfeer van niet-menselijke dingen, die niet voor ons is. We kunnen dit veralgemenen door te zeggen dat we niet in staat zijn om enige digitale of natuurlijke ramp te beheersen of te voorspellen. De Wereld zonder ons is subliem en ontoegankelijk, met donkere magnetische vloeistof die op haar eigen voorwaarden leeft. De verwachting van de dreiging door de snelle ontwikkeling van technologie is al verkeerd. Met elke voorbijgaande minuut gaan we te ver, maar bereiken we deze wereld niet en keren we terug naar de Wereld voor ons.

Interactie met het digitale ecosysteem is onmogelijk, maar invloed en verandering zijn altijd mogelijk in beide richtingen.

Wilde Ambachtslieden

Emma Marianne van Dijken

Hoe zou de aarde eruit zien als mensen niet de rol van dominante soort zouden innemen en een harmonieuze co-existentie tussen soorten zou bestaan? Welke posities zouden planten en dieren anders dan mensen innemen in deze wereld en hoe zouden hun habitats eruitzien?

Feral Crafters verkent de overlap tussen menselijke ambachtelijke praktijken en de dierenwereld. Gebruikmakend van natuurlijke processen en de wisselwerking tussen door de mens gemaakte en door de natuur gemaakte materialen, wordt een wereld voorgesteld waarin vogels als een grotere soort zouden leven en hun uitgevoerde meesterlijke ambachten, die mogelijk de vervangers zouden kunnen zijn voor menselijke praktijken, een podium krijgen.

Plooien van Verandering: Verbondenheid Omarmen in het Tijdperk van AI

Bohyeon Hwang, Sadaf Khani

Ons project «Plooien van Verandering» streeft ernaar om een uniek perspectief te bieden op de morele vraagstukken van AI en technologische vooruitgang, terwijl het de mogelijkheden voor een herzien ethisch kader in een door technologie gedreven toekomstige samenleving laat zien.

Geïnspireerd door de filosofie van Rumi en de Iraanse poëzie, is ons doel om een nieuw inzicht te geven in deze complexe onderwerpen. Rumi's beroemde gedicht «O Dag, ontwaak! Laat je licht schijnen, de atomen dansen» belichaamt een diep gevoel van eenheid en verbondenheid, zoals te vinden is in zijn poëzie. Dit gevoel is sterk aanwezig in de eeuwenoude Iraanse poëzie, die de eenheid van alle wezens en hun relatie tot de wereld benadrukt.

Met de veronderstelling van de mogelijkheid van horizontale integratie tussen alle elementen van de wereld, zoals vermeld in dit gedicht, anticiperen we op een verandering in de definitie van 'menselijkheid' voor toekomstige generaties. In een staat waarin mensen en objecten evolutionair overlappen door technologie, ook wel 'post-human' genoemd, kan het absolute gevoel van 'behoren tot de soort genaamd mens' op geen enkele manier worden dat lijkt op waardigheid, zoals Giorgio Agamben zei. De mensheid kan vrijwillig kunstmatige lichaamsdelen aanbrengen of zichzelf als 'geobjectiveerd' beschouwen om de communicatie met anderen te w door de evolutie van technologie. Door actief menselijke waarden, fysieke vermogens, subjectiviteit, etc., te ontmantelen via technologie, streven we naar 'post-antropocentrisme.'

We willen de verbinding tussen mensen, natuur en technologie benadrukken en nadenken over het potentieel voor symbiotisch bestaan stimuleren. Door een kritische blik te werpen op de ethische implicaties van technologische vooruitgang en de invloed ervan op de samenleving en cultuur, presenteert ons project een prikkelend onderzoek naar de convergentie van kunst, samenleving, milieu en co-existentie.

We geloven dat «Plooien van Verandering» een betekenisvolle impact zal hebben op het gesprek over technologie en de effecten ervan op de samenleving, en het publiek zal aanmoedigen om na te denken over een toekomst waarin mensen niet langer de dominante soort zijn.

Immateriële Ruimte

Xiaoyun Gao, Anna Musikhina, Moojan Payami

In deze tentoonstelling gebruikt Xiaoyun Gao verschillende media om een gelaagde ruimte te creëren die metafysische en fysieke realiteit met digitale cyberspace verbindt. Ze gebruikt haar gecreëerde mythologische wereld als een fundamentele drager van metafysische ruimte en maakt gebruik van schilderkunst, reliëf en andere methoden om de mythologische personages die ze afbeeldt binnen architectonische ruimtes te presenteren. Maskers in haar werken dienen als rituele instrumenten, spelen een verbindende rol en fungeren als het knooppunt tussen fysieke en mythologische ruimtes.

Het is vermeldenswaard dat Gao in deze tentoonstelling voor het eerst samenwerkt met de kunstenaars Anna Musikhina en Moojan Payami. Ze vormen een personage uit Gao's mythologische wereld opnieuw in 3D-modellering, waardoor het een «Lichaam» krijgt in cyberspace. Door AR-technologie worden de beweging en het traject van dit personage in de werkelijkheid geprojecteerd via schermen, waardoor fysieke ruimte, mythologische ruimte en cyberspace worden verbonden.

De gehele tentoonstellingsruimte lijkt zowel op een hedendaagse digitale sjamanistische rituele plek als op een archeologische grot die naar een andere wereld leidt.

Etherische Evolutie

Letizia Roccaro

Post-humaan verwijst naar een fase in de menselijke evolutie of het bestaan die verder gaat dan de huidige menselijke conditie. Het suggereert een transformatie of evolutie voorbij het traditionele begrip van de mensheid, vaak met de integratie van geavanceerde technologieën, kunstmatige intelligentie en mogelijke veranderingen in de menselijke vorm en capaciteiten. De volgende stap in de menselijke evolutie zal wellicht niet plaatsvinden door biologische processen zoals tot nu toe, maar door de integratie van technologieën. Naast het evolutionaire aspect wil Letizia onderzoeken hoe deze volgende stap ook vragen zal oproepen over de aard van bewustzijn, evenals onze identiteit en wat het uiteindelijk betekent om mens te zijn.

De installatie nodigt bezoekers uit om een mystieke reis te maken door een surrealistische ruimte, waarbij de grenzen tussen het fysieke en het metafysische vervagen. De algehele ervaring is ontworpen om contemplatie uit te lokken over de aard van bewustzijn in een post-humane wereld, waarbij traditionele opvattingen over het zelf en identiteit worden uitgedaagd. In dit werk wil Letizia textiel combineren met elektronische elementen en projecties om deze thema's te verkennen. Het textiel vertegenwoordigt de vloeibaarheid van identiteit en de onderlinge verbondenheid van alle dingen in het post-humane rijk. Terwijl de kijkers door de ruimte navigeren, activeren hun bewegingen interactieve elementen om een gevoel van opgeschorte realiteit tussen het menselijke en niet-menselijke op te roepen.

De Spiegel van Feiten

Secil Kurtulus

Deze interactieve installatie vertelt het verhaal van de evolutie van onze wereld en belicht de positie van de mensheid in de dualiteit van heden en verleden. Door gebruik te maken van technologie en artistieke expressie, begeleidt Kurtulus het publiek om de complexe dynamiek tussen ons en de wereld te verkennen, terwijl verschillende landschappen en natuurelementen vanuit het perspectief van AI worden beschreven.

Naarmate deelnemers zich bewegen, zullen ze getuige zijn van de geleidelijke verdwijning van weelderige bossen, vervangen door kale landschappen getekend door de littekens van ontbossing. De afwezigheid van beweging onthult het ontstaan van flora en habitat, waarmee het ecosysteem wordt uitgebeeld dat ooit bestond.

De Spiegel van Feiten heeft tot doel de gevolgen van antropocentrisme en materialistische verlangens te tonen door deze in de silhouetten van menselijke figuren in realtime te plaatsen, net zoals Bosch tegenstrijdigheden weergeeft in zijn beroemde schilderij met verschillende panelen. Door middel van animaties en geluidslandschappen gecreëerd met kunstmatige intelligentie, nodigt Kurtulus kijkers uit om zich met een «reflectie» van zichzelf te confronteren, terwijl ze prikkelende vragen stelt, ook aan zichzelf: «Welke persoonlijke verbindingen hebben we met specifieke natuurverschijnselen? Hoe kan AI de menselijke impact op de natuur visualiseren? Wat betekent het om een rentmeester van de aarde te zijn? Kunnen we terugkomen van deze doodlopende weg veroorzaakt door klimaatverandering?»

De Apocalyptische Gevoeligheid

Liza Dryzhova, Yu Shi Wei

In «De Apocalyptische Gevoeligheid» gebruiken Liza en Yu Shi artistieke creatie om de complexiteit van de hedendaagse wereld aan het publiek voor te leggen. Vanuit een post-antropocentrisch perspectief herinterpreteren ze de apocalyps.

De apocalyps hoeft niet in de traditionele zin te betekenen dat de mensheid uitsterft. Integendeel, het kan een radicale transformatie van de menselijke beschaving zijn, waardoor mensen niet langer de dominante soort op aarde zijn.

In zo'n wereld, hoe zal onze mentale toestand zijn? Aangezien AI mogelijk zijn eigen emoties ontwikkelt, zullen mensen ook proberen hun eigen spirituele perceptie te veranderen door middel van technologie? Wanneer mensen meer afhankelijk worden van algoritmen om hun cognitie op te bouwen, zal het menselijk brein dan worden beïnvloed door verschillende kunstmatige zintuiglijke organen en op kunstmatige wijze de omgeving leren begrijpen, of uiteindelijk zelfs worden vervangen door kunstmatige breinen? Hoe zullen deze invloeden op de omgeving de kwetsbaarheid en veerkracht van de natuur weerspiegelen?

Liza en Yu Shi proberen te onderzoeken hoe bewustzijn ons begrip van de wereld beïnvloedt of vormt. En of de milieukeurmerken die voor mensen en superintelligentie worden geconstrueerd via kunstmatige zintuiglijke organen ook deel uitmaken van de natuur. Dit is een ruimte voor dialoog, verkenning en bewustwording.

Hier is elk object, elk geluid, elke lichtstraal een uitnodiging tot reflectie. Het is een wereld waarin mensen, kunstmatige intelligentie en natuur samenkomen, en verkenning verandert in een reis.

De Vuurtoren

4F.STUDIO (Joshua Kelly & Kim van den Belt)

Verlichting in steden is verantwoordelijk voor 19% van het wereldwijde energieverbruik, en de vervuilende effecten ervan zijn een ernstig probleem. Het verstoort onze natuurlijke ritmes, verbergt de sterren aan de nachtelijke hemel, verhoogt de CO2 in de atmosfeer en heeft invloed op de natuur. De Lighthouse is een speculatieve installatie die reageert op het probleem van lichtvervuiling door te kijken naar stadslicht als een aanzienlijke vorm van verspilling. Het stelt de vraag:

«Wat als we openbare verspilde verlichting konden gebruiken om voedsel te laten groeien?»

De Lighthouse is een bioreactor die vermomd is als straatmeubilair. Door de dag/nacht cyclus van Cyanobacteriën om te keren (de eerste fotosynthetische microbe op aarde), kan stadslichtafval hun groei stimuleren. Cyanobacteriën in een bioreactor van deze omvang kunnen in één enkele nacht het equivalent van twee kroppen sla aan voeding produceren. Bovendien is de golflengte van licht die fotosynthese vereist toevallig de minst schadelijke voor nachtdieren. Door de golflengtes aan te passen aan de groei van algen, kunnen we ervoor zorgen dat het licht rekening houdt met het hele ecosysteem.

Grafted Moments

Bohyeon Hwang

The small paintings in this series show the coexistence of figurative forms and abstract color fields. Bohyeon hopes that the referential nature of the concrete and the imagination of the abstract will coexist. Through this, it is revealed as a place where free imagination and events occur within consciousness, with a time lag between intangible and specific physical properties. The color surface projected from the light emanating from outside the screen is ambiguous in terms of its distance from the screen, as well as its appearance and substance. The objects on the screen, illuminated by the projected light, meet the colorful figures outside the screen. Unfamiliar with each other, unable to determine their identities, and shrouded in mystery, the two objects coexist harmoniously within the screen. She combines the present moment of the object displayed in front of the eyes with the future time in which the virtual color field, not yet revealed on the screen, will be recognized as a tangible object.

In the exhibition, Bohyeon's project begins with the question of what alternative or aesthetic sense pictorial images should have in response to the situation in which modern society already instrumentalizes objects and see them with reification in the digital age and the capitalist era. For her, painting is a method of investigation as a field where the hierarchy of subjects and objects can be overturned. Bohyeon explores the future of symbiotic coexistence with objects, saying that objects cannot be reduced to human-centered perception, relations, and uses.

Images Growing on Cut Tree Surface

Bohyeon Hwang

Bohyeon focuses on the relationship between objects and users through paintings that create space on the screen. Contrary to the conventional view that the properties of objects are passive, she now pays attention to the ways in which objects can have a lasting impact beyond human life and can potentially restrict human activity. She aims to express the reality of the existence of objects through paintings, especially emphasizing the idea that objects have the ability to evoke sensory perception. She expressed the texture of objects with small brush strokes. In her work, objects actively occupy space or appear evenly distributed in similar sizes regardless of volume or weight.

In this exhibition, Bohyeon was inspired by the historical characteristics of DE PROEF and the cut tree sections found in the garden to present paintings that combine various objects with invisible elements, blending abstract and concrete elements. 'Two Arms Severed in Spring,' a representative work of the sublime, is a 200x500cm painting that stands out on its own from the floor. While conceiving this work, she discovered that tree branches are cut for human convenience, tree maintenance, or for the healthy growth of new branches in the future. Looking at the cross-section of the tree, she discovered that humans intervening in natural environments and the trees affected by them symbiotically coexist in a bizarre way. She brightly colored the cut tree sections, expressing them as enchanting circles where the inner beauty of the tree shines. She hopes that these cut sections can serve as portals for freely imagining how the tree grows and what other elements might be integrated in the future where the distinction between artificial and natural is no longer possible.

Digital Ecosystem

Anna Musikhina

In this work, the artist turns to the digital world, which is created by people, but also has its own life, invisible and uncontrollable. In an attempt to comprehend the nature of the digital world, you will find yourself in a digital ecosystem intertwined with three levels of its development.

There is an anonymous, faceless World inside, indifferent to us as human beings, despite all our efforts to change, shape, improve and even save this world. This indifference arises from the lack of digital wisdom in our lives and we are left alone with emptiness and disappointment.

World for us not only implies a human-centered way of being, but also points to a vague realm of non-human, which is not for us. We can generalize this to say that we are unable to control or predict any digital or natural disaster.

The World without us is sublime and inaccessible, with dark magnetic liquid living on its own terms. Anticipation of the threat from the rapid development of technology is already wrong. With every passing minute, we go too far, but do not reach this world and return to the World for us.

Interaction with the digital ecosystem is impossible, but influence and change are always possible in both directions.

Feral Crafters

Emma Marianne van Dijken

How would the earth look like, when humans wouldn't take the role to be the dominant species and a harmonious coexistence between species would exist? What positions would plants and animals other than humans take in this world and what would their habitats look like?

Feral Crafters explores the overlap between human craft practices and the animal world. Utilizing natural processes and the interplay of human-made and nature-made materials, a world is imagined where birds would live as a greater species and their performed master crafts, that might become the substitutes for human practices, are offered a stage.

Wrinkles of Change: Embracing Interconnectedness in the Age of AI

Bohyeon Hwang, Sadaf Khani

Our «Wrinkles of Change» project aims to provide a distinct viewpoint on the moral concerns of AI and technological progress while showcasing the possibilities for a revised ethic in a futuristic society driven by technology.

Taking inspiration from the philosophy of Rumi and Iranian poetry, our goal is to provide a new outlook on these complex topics. Rumi's famous poem «O Day, arise! Shine your light, the atoms are dancing» exemplifies a deep feeling of oneness and connection found in his poetry. This feeling is strongly felt in the long-established Iranian poetry, which highlights the unity of all creatures and their relationship to the world.

With the assumption of the possibility of horizontal integration among all elements of the world referred to in this poem, we anticipate a change in the definition of 'humanity' for future mankind. Referred to as 'post-human,' in a state where humans and objects overlap evolutionarily through technology, the absolute sense of 'belonging to the species called human' cannot become something resembling dignity in any way, as Giorgio Agamben said. Humanity may voluntarily attach artificial body parts or self-designate as 'objectified' to improve communication with others through the evolution of technology. By actively dismantling human values, physical abilities, subjectivity, etc., through technology, we strive for 'post-anthropocentrism.'

We aim to highlight the link between humans, nature, and technology, and to encourage thinking about the potential for symbiotic existence. Through a critical examination of the ethical implications of technological progress, its influence on society and culture, our project presents a stimulating investigation of the convergence of art, society, environment, and coexistence.

We believe that «Wrinkles of Change» will make a meaningful impact on the conversation about technology and its effects on society, encouraging audiences to think about a future where humans are no longer the dominant species.

Intangible Space

Xiaoyun Gao, Anna Musikhina, Moojan Payami

In this exhibition, Xiaoyun Gao utilizes various media to create a multi-layered space that connects metaphysical, physical reality, and digital cyberspace. She uses her created mythological world as a fundamental metaphysical space carrier and employs painting, relief, and other methods to present the mythological characters she depicts within architectural spaces. Masks in her works serve as ritualistic instruments, playing a connecting role, and serving as the nexus between physical and mythological spaces.

It is worth mentioning that in this exhibition, Gao collaborates for the first time with artists Anna Musikhina and Moojan Payami. They reshape a character from Gao's mythological world in 3D modeling, giving it a «Body» in cyberspace. Through AR technology, the movement and trajectory of this character are manifested in reality through screens, connecting physical space, mythological space, and cyberspace.

The entire exhibition space resembles both a contemporary digital shamanic ritual site and an archaeological cave leading to another world.

Ethereal Evolution

Letizia Roccaro

Post-human refers to a stage in human evolution or existence beyond the current human condition. It suggests a transformation or evolution beyond the traditional understanding of humanity, often involving the integration of advanced technologies, artificial intelligence, and potential changes to the human form and capabilities. The next step of human evolution might not happen through biology as it has been so far, but through the integration of technologies. Besides the evolutionary aspect, Letizia would like to explore how this next step will also raise questions about the nature of consciousness, as well as our identity and what it ultimately means to be a human.

The installation invites visitors to embark on a mystical journey through a surreal space, blurring the boundaries between the physical and metaphysical. The overall experience is designed to provoke contemplation on the nature of consciousness in a post-human world, challenging traditional notions of self and identity.

In this work, Letizia would like to combine textiles with electronic elements and projections in order to explore these themes. The textiles represent the fluidity of identity and the interconnectedness of all things in the posthuman realm. As viewers navigate through the space, their movements trigger interactive elements to evoke a sense of suspended reality between the human and non-human.

The Mirror of Facts

Secil Kurtulus

This interactive installation narrates the evolution of our world, portraying humanity's position in the duality of present and past. By leveraging technology and artistic expression, Kurtulus guides audiences to explore the intricate dynamics between us and the world while describing various landscapes and nature elements from the perspective of AI.

As participants move, they will witness the gradual disappearance of lush forests, replaced by barren lands marked with the scars of deforestation. The absence of motion is revealing the emergence of flora and habitat, depicting the ecosystem that once existed.

The Mirror of Facts aims to depict the consequences of anthropocentrism and materialistic desires by fitting them into the silhouette of real-time human figures, much like Bosch portrays contradictions in his famous painting using different panels. Through animation and soundscapes crafted with artificial intelligence, Kurtulus invites viewers to confront a «reflection» of themselves while she asks provoking questions also to herself: "What personal connections do we have to specific natural phenomena? How could AI visualise the human impact on nature? What does it mean to be a steward of the Earth? Can we get back from this dead end caused by climate change?"

The Apocalyptic Sensibility: Post-field

Liza Dryzhova, Yu Shi Wei

In “The Apocalyptic Sensibility”, Liza and Yu Shi use artistic creation to put the complexity of the contemporary world in front of the public. From a post-anthropocentrism perspective, they reinterpret the apocalypse.

The apocalypse may not be in the traditional sense, meaning the extinction of humanity. On the contrary, it may be a radical transformation of human civilization, leading to humans no longer being the dominant species on Earth.

In such a world, what will our mental state be like? As AI may develop its own emotions, will humans also try to change their own spiritual perception through technology? When people become more dependent on algorithms to build cognition, will the human brain be affected by various artificial sensory organs and be shaped into a way of understanding the environment through artificial means, or even be eventually replaced by artificial brains? How will these impacts on the environment reflect the vulnerability and resilience of nature?

Liza and Yu Shi try to explore how consciousness affects or shapes our understanding of the world. And whether the environmental characteristics constructed for humans and superintelligence through artificial sensory organs are also part of nature. This is a space for dialogue, exploration, and awakening consciousness.

Here, every object, every sound, every beam of light is an invitation to reflect. It's a world where humans, artificial intelligence, and nature come together, turning exploration into a journey.

The Lighthouse

4F.STUDIO (Joshua Kelly & Kim van den Belt)

Lighting in cities is responsible for 19% of global energy consumption, and its polluting effects are a serious issue. It disrupts our natural rhythms, hides the stars in the night skies, increases CO₂ in the atmosphere, and impacts wildlife. The Lighthouse is a speculative installation that responds to the issue of light pollution by looking at city light as a significant waste stream. It asks:

«What if we could use public waste light to grow food?»

The Lighthouse is a bioreactor disguised as street furniture. Reversing the day/night cycle of Cyanobacteria (Earth's first photosynthetic microbe), waste city light can encourage its growth. Cyanobacteria in a bioreactor of this size can produce the equivalent of two lettuce worth of nutrition in one single night. Also, the wavelength of light that photosynthesis requires happens to be the least damaging for nocturnal animals. By adapting wavelengths to algae growth, we can ensure that light considers the entire ecosystem.